

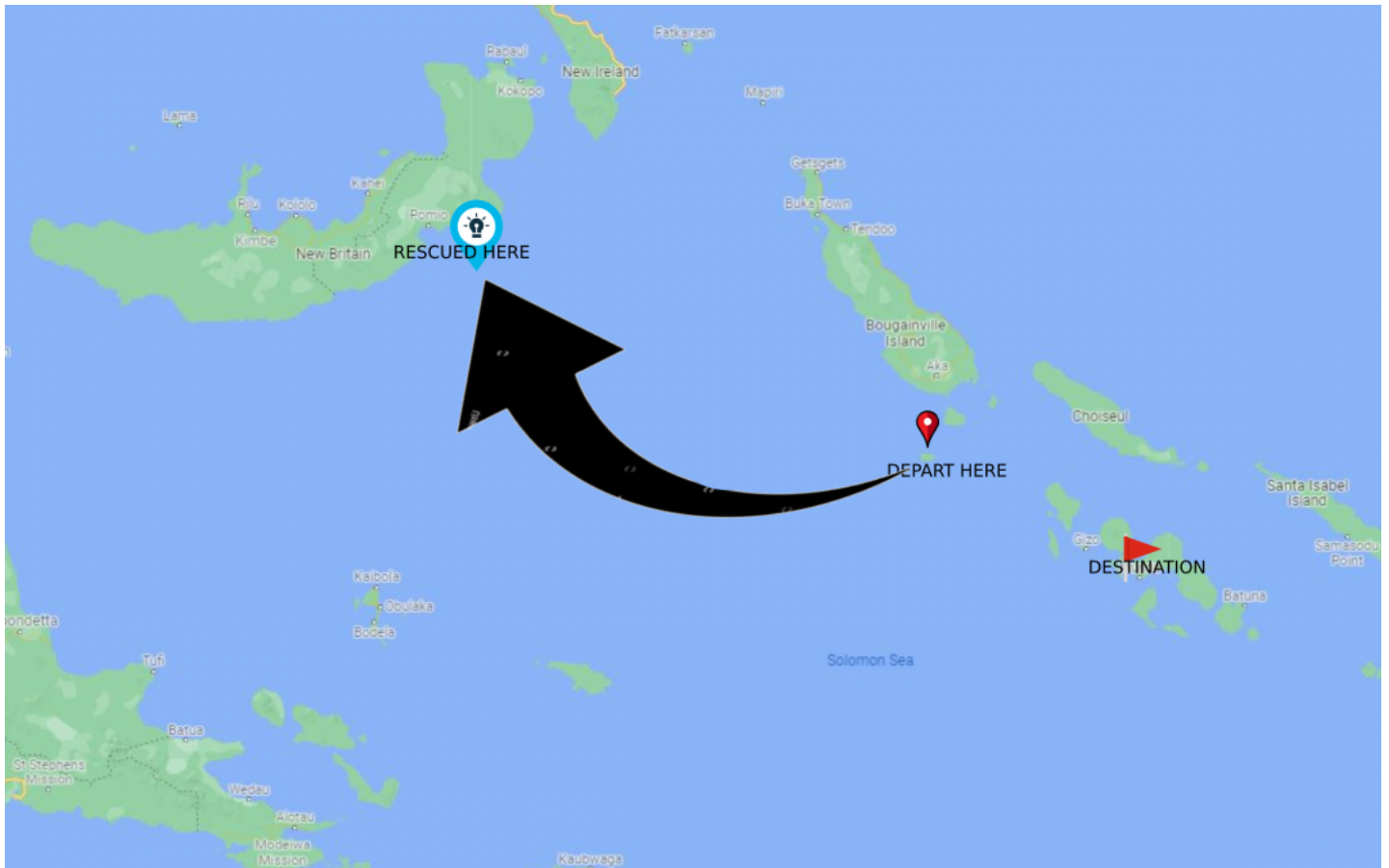
Livae Nanjikana i Junior Qoloni spašeni nakon 29 dana plutanja po oceanu: 'Bar nisam čuo za covid, odmorili smo se od kaosa globalne pandemije'

Papua Nova Gvineja, mjesto spašavanja

[Goran Šimac](#) • 08/10/2021 u 09:41 •

Livae Nanjikana i Junior Qoloni, dva prijatelja sa Solomonskih Otoka 29 dana su plutali izgubljeni na oceanu. Preživjeli su jedući naranče koje su ponijeli za planiranu kratku plovidbu i zahvaljujući kokosu koji bi doplutao morem, te kišnici koju su skupljali na brodskoj ceradi. I vjeri u sretan ishod. Ova začuđujuća priča imala je sretan završetak, jer ih je, mjesec dana od polaska i možda tek koji dan do moguće iscrpljenosti i smrti, spasio ribar u drvenom čamcu kojega su ugledali kod obale Papue Nove Gvineje, 400 kilometara dalje od mjesta s kojeg su krenuli na plovidbu. Dva preživjela pomorca su sada dobro, ugostila ih je jedna papuanska obitelj, te sad čekaju povratak kući. Ali putovanje natrag ne bi trebalo trajati tako dugo.

Livae Nanjikana i Junior Qoloni su zaplovili 3. rujna s otoka Mono u malom čamcu s vanbrodskim motorom od 60 KS. Planirali su otputovati 200 km južno, do grada Noro na otoku New Georgia, piše [The Guardian](#).

Putanja sretnih pomoraca

-Već smo prije tako putovali i trebalo je sve biti u redu – rekao je **Nanjikana**.

No, more nije marilo za Nanjikanaove samouvjerene prognoze: naprotiv, već za par sati počelo je nevrijeme, a vidljivost je bila takva da bi ju se moglo nazvati nevidljivost. Dva pomorca nisu više mogli vidjeti otoke koji su im bili orijentiri, a usput im se, eto nove nevolje, pokvario i GPS uređaj.

Spasonosna sjekirica

-Kada je krenulo nevrijeme, a bilo je stvarno jako, onda nam je još i prestao raditi GPS. Nismo mogli vidjeti kamo idemo pa smo jednostavno, radi uštede goriva, odlučili ugaziti motor i pričekati – kazao je **Nanjikana**.

Tako su *pričekali* 29 dana. I preživjeli *čekajući*.

Preživjeli su dakle na narančama koje su spakirali za kraći put, i uz pomoć već spomenutih kaloričnih kokosa koje bi uočili da plutaju u moru.

-Kad bi ugledali kokos, nakratko bi upalili motor, jer smo imali jako malo goriva, i krenuli po njega... – pojasnio je proceduru lova na kokose **Nanjikana**.

Papua Nova Gvineja, mjesto spašavanja

Sva sreća da su u brodiću imali i malu sjekiricu kojom su mogli rascijepiti kokosov orah. Bez te alatke ne bi se okusili kokosa. Mogli bi ga samo gledati. Eto zašto je dobro što je i u Hrvatskoj po aktualnim propisima sjekirica nužni dio brodske opreme, iako kod nas nema kokosa.

-Nismo znali gdje smo, no nismo očekivali da ćemo završiti u drugoj državi – rekao je veseli **Nanjikana** nakon što je s prijateljem **Qolonijem** živ stigao do Papue Nove Gvineje.

Obojica su istakli kako im je osim naranača, kokosa i kišnice pomogla i svakodnevna molitva.

Molitvom do jarbola

-Nakon nekoliko dana, jer smo se molili, Bog nas je uputio da smislimo nekakvo pomagalo za plovidbu. Tako smo izgradili nešto slično jarbolu koristeći vesla i platno, te plovili niz vjetar... – objašnjava **Nanjikana** kako im je božanska pomorsko-inženjerska intervencija spasila život.

Onda su u daljini ugledali otok. Ispostavilo se kako je to otok **Nova Britanija**, kako su to već **slabo maštoviti Britanci** znali nazivati nova kopna koja su kolonizirali, inače najveći otok u arhipelagu **Bismarck u okrilju Papua Nove Gvineje**. Zahvaljujući improviziranom jarbolu s komadom tkanine nastojali su se dva do tri dana zaredom približiti otoku, no vjetar i morske struje se s tim nisu slagale.

Solomonski otoci s kojih je krenulo putovanje od 29 dana

Već su bili posve očajni kada su iz daljine vidjeli ribara u njegovom drvenom kanuu. Počeli su bjesomučno mahati i vikati, ali ih ribar okupiran ribolovom nije ni vidio ni čuo...

S zadnjom malom preostalom količinom goriva upalili su motor i gasom krenuli prema ribaru sve dok im tih par decilitara benzina nije nestalo. Više nisu mogli ništa nego opet vikati i mahati...

– Tada smo vikali i neprestano mahali rukama ribaru i onda nas je ipak ugledao i krenuo veslati prema nama. Kad je stigao do nas, pitali smo, gdje smo mi sada? A on je odgovorio, Papua Nova Gvineja. Uuuuuh, sada smo na sigurnom... – priča **Nanjikana** o trenutku spašavanja, kako je prenio Sibeonline.com, portal sa **Solomonskih otoka**.

Ribar je odveo svoj čamac do obale gdje su ih nahranili, a kasnije su ih odvezli u zdravstveni centar u **Pomio** na liječenje. Dva prijatelja pomorca su tada bili toliko malaksali i slabi da su ih, kada su 2. listopada stigli u grad Pomio, morali odnijeti na rukama s čamca u obližnju kuću. No, sada su na putu oporavka.

Odmor od kaosa

– Ribar koji nas je spasio je bio drag čovjek. Kad smo stigli na kopno, naša su tijela bila toliko slaba pa su nas muškarci nosili do kuće. Kasnije smo se hranili dobrom hranom poput taroa, šapavice i drugog povrća zbog čega smo povratili snagu. Sada smo dobro čuvani i nahranjeni... Ovo su krasni i fini ljudi – veli zahvalni spašeni **Nanjikana**.

Muškarci trenutno borave u okrugu Pomio kod domaćina po imenu **Joe Kolealo**, a koji im preko papuanskih i solomonskih vlasti upravo *sređuje* povratak kući.

I na koncu, valja prenijeti interesantan Nanjikanov zaključak nakon svega što su preživjeli.

Naime, rekao da je *u ovome iskustvu bilo i nečeg pozitivnog, poput odmora od kaosa globalne pandemije.*

-Nisam imao pojma što se događa. **Nisam čuo za covid** ili bilo što drugo. Radujem se povratku kući, ali ovo je bio lijep odmor od svega – rekao je **Livae Nanjikana**.

U potpunosti ga razumijemo.

Čamac

*Tekst je realiziran uz pomoć sredstava iz Projekta poticanja novinarske izvrsnosti 2021. – Agencije za elektroničke medije.